

en saadan Mangel paa Mod og Evne til at se Sandheden fast i Øjnene! Hvad vilde hun ikke have givet for, at han denne ene Gang havde været fuldt ærlig mod hende og aaben tilstaaet, at han var kommen til at holde af en anden. Men nej! Trolldenaturen sad ham for dybt i Kødet. Sin Lysskyhed formaaede han ikke at overvinde. Det var det egenlig »sideniuske« ved ham, at hans naturlige Følelser absolut skulde udsmykkes. Som i sin Tid hans Fremtidsideers nationale Betydning altid havde skullet pynte hans Egenkærlighed, saadan skulde nu Religiositeten tjene som Skjold for hans Klejnmodighed.

Men saadan var det jo bestandig med disse Kristne. Hun huskede nok den Dag, da Per kom herud efter Bruddet med Max Bernhardt og i barnagtigt Selvbedrag opfattede sit Nederlag som en Bedrift, der gav ham Ret til at triumfere. Hun forstod det nu, at ogsaa hans Forhold til Oberst Bjerregrav havde været præget af denne Jesuitisme, der som et aandeligt Modermærke forraadte hans Afstamning. Denne Stædighed, som han selv tog for Stolthed, denne bryske Stejlhed, der saae ud som et Overmaal af Kraft, havde i Virkeligheden været et Afmagtstegn, en tilkittet Brist paa Personlighed og Selvtillid.

Naa! — hun rejste sig op, løftede Hænderne over Hovedet og trykkede dem ned mod Haaret. Hvad vilde hun nu plage sig mer med den Slags